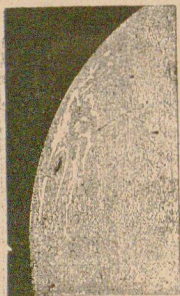

за това пъкъ откриватъ по-голѣми подробности.

Освенъ петната, за които вече се спомена, презъ силнитѣ телескопи се забелязва, че по слънчевия дискъ се появяватъ така нареченитѣ **факули**. Това сж свѣтли мѣста въ видъ на точки или ивици, обикновено разположени около петната. Тѣ се появяватъ, както и петната, презъ периоди отъ 11 години. Едно петно съ факули около него е показано на фиг. 3.

фиг. 3

Друго едно явление, наблюдавано върху слънчевия дискъ, сж изригванията на неговата вътрешна маса, които се наричатъ протоберанси. Често височината на протоберанситѣ достига нѣколко стотинѣ километри.

Сега възприетата теория за слънчевата система е била подържана още отъ Питагора —известенъ математикъ и астрономъ отъ Самосъ—живѣлъ 5 вѣка преди Христа. Два вѣка по-късно тази теория била напълно развита отъ Аристархусъ, който обяснилъ на своитѣ съвременници много отъ явленията, които тѣ безпомощно сж наблюдавали въ вселената.

За голѣмо нещастие на тази благородна наука, обаче, твърдението на Питагора било отхвърлено отъ много влиятелния на времето Птоломей Египетски, който твърдо вѣрвалъ че земята е центъръ на цѣлата вселена. Споредъ него не само слънцето, луната и планетитѣ, но сжщо така и всички звезди обикалятъ около земята веднажъ въ 24 часа, която само единствена стои неподвижна и наблюдава това величаво шедствие.